

Sygn. akt I C 1298/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny w składzie następującym

Przewodniczący SSR Magdalena Glinkiewicz

Protokolant st.sekr.sąd. Bożena Czajkowska

Po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2019 r. w Toruniu.

sprawy z

(...) (Luxembourg) S.A.

przeciwko:

A. S.

o:

zapłatę

orzeka:

I. zasądza od pozwanej A. S. na rzecz powoda (...) (Luxembourg) S.A. kwotę 1.733,57 zł (tysiąc siedemset trzydzieści trzy złote pięćdziesiąt siedem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18 lipca 2018r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 947 zł (dziewięćset czterdzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1298/18

UZASADNIENIE

Powód (...) (Luxembourg) S.A. wniósł o zasądzenie od A. S. kwoty 1.733,57 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż pozwana zawarła z pierwotnym wierzycielem umowę pożyczki z której się nie wywiązała. Podkreślił, iż na podstawie cesji nabył wierzytelność przeciwko pozwanej. Na dochodzoną kwotę składa się: 975 zł tytułem kapitału, 37,35 zł tytułem odsetek naliczonych przez wierzyciela pierwotnego, 12,27 zł tytułem odsetek naliczonych przez cesjonariusza, 708,50 zł tytułem opłaty przygotowawczej.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 13 sierpnia 2018 r. Sąd orzekł zgodnie z treścią pozwu

Pozwana złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów procesu. .

Pozwana podniosła zarzut nie wykazania istnienia roszczenia oraz brak legitymacji procesowej czynnej po stronie powoda. Wskazała, iż powód nie wykazał, iż doszło do wydania przedmiotu pożyczki. Podkreśliła, iż na

podstawie umowy przelewu powód nabył nieokreślony pakiet wierzytelności, brak jest natomiast dowodów, iż nabył wierzytelność pozwanej. W ocenie pozwanej przedłożona umowa nie stanowi podstawy nabycia wierzytelności, gdyż zawiera skreślenia, brak jest wykazania umocowania podpisujących ją osób. Podała, iż zawarta umowa pożyczki nie narusza przepisów o kredycie konsumenckim jednak jej zapisy w świetle art. 3851 k.c. budzą wątpliwości. Postanowienia umowy nie zostały uzgodnione indywidualnie, gdyż strona nie miała wpływu na treść umowy. Za rażąco naruszające interesy konsumenta i sprzeczne z dobrymi obyczajami pozwana uznała zapisy dotyczące opłaty przygotowawczej. W jej ocenie opłata ta jest zawyżona. Wątpliwości budzi również charakter opłaty płatnej wraz z ratami pożyczki. Podkreśliła, iż określenie wysokiej opłaty przygotowawczej przy stosunkowo niewielkiej wysokości odsetek miało na celu wywołanie wrażenia, iż rzeczywiste obciążenie kredytowe jest niewielkie. Opłata przygotowawcza stanowi ukrytą formę prowizji, co jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego.

W odpowiedzi powód podtrzymał swoje żądanie i twierdzenia. Podkreślił, iż wysokość roszczenia wynika z przedłożonej umowy pożyczki. Nie wymagana była zgoda dłużnika do zawarcia umowy cesji wierzytelności. Podał, iż przedłożona umowa cesji wraz z załącznikami precyzuje jej przedmiot. Nie zgodził się z zarzutem występowania w umowie klauzul niedozwolonych. Zaznaczył, iż pozwana mogła zapoznać się z treścią umowy była informowana o jej warunkach. miała możliwość odstąpienia. Przekazano jej wszystkie informacje wymagane ustawą.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 6 kwietnia 2017 r. A. S. zawarła z (...) S.A. w W. umowę pożyczki kwoty 1.500 zł, płatną miesięcznie w 20 ratach. W umowie ustalono wysokość opłaty przygotowawczej na kwotę 1.090 zł, opłatę za przekazanie pożyczki w formie czeku G. 13 zł lub w formie przelewu ekspresowego 3 zł. Całkowita kwota do zapłaty wynosiła 2.721,83 zł.

Dowód: umowa pożyczki. k. 5-8

Dnia 28 września 2017 r. na podstawie umowy ramowej cyklicznego przelewu wierzytelności (...) (Luxembourg) S.A nabył wierzytelność przysługującą (...) S.A. przeciwko A. S..

Dowód: umowa przelewu wierzytelności wraz z załącznikami k. 13-16

W związku z brakiem spłaty kolejnych rat pożyczki w terminie (...) (Luxembourg) S.A wezwał A. S. do zapłaty należności. Wobec braku reakcji wypowiedział A. S. umowę pożyczki

Dowody: wypowiedzenie umowy k. 12,

wezwanie k. 21

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie okoliczności bezspornych, dokumentów przedłożonych przez powoda.

Sąd w pełni dał wiarę dowodom w postaci dokumentów zgromadzonych w toku procesu, albowiem ich prawdziwość nie budziła w ocenie Sądu jakichkolwiek wątpliwości.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że w myśl ogólnej zasady wyrażonej w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z procedurą cywilną nie do Sądu należy zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności spornych dla rozstrzygnięcia sprawy /art. 232 k.p.c./. Obowiązek przedstawiania dowodów spoczywa na stronach /art. 3 k.p.c./ a ciężar udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na tej stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne.

W ocenie Sądu powód sprostował ciężącemu na nim obowiązki i wykazał, że posiada wierzycelność wobec pozwanej w kwocie dochodzonej pozwem. Sąd nie miał wątpliwości co zawarcia umowy, wypłaty pożyczki pozwanej oraz skuteczności wypowiedzenia umowy pożyczki. Powód przedstawił umowę pożyczki oraz formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego.

Na uwagę nie zasługiwały zarzuty strony pozwanej odnośnie braku wykazania przejścia wierzycelności na powoda. Do pozwu załączona została bowiem umowa ramowa cyklicznego przelewu wierzycelności zawarta z pierwotnym wierzycielem wraz z porozumieniem i załącznikiem, które w ocenie Sądu w wystarczającym stopniu precyzują, iż jej przedmiotem była wierzycelność przeciwko pozwanej wynikająca z umowy pożyczki.

Sąd nie zgodził się również z zarzutami pozwanej dotyczącymi klauzul niedozwolonych w zakresie ustalenia wysokości opłaty przygotowawczej.

Przepis art. 3851 § 1 k.c. nie dopuszcza możliwości uznania za klauzulę niedozwoloną postanowień określających główne świadczenia stron, w tym ceny i wynagrodzenia, gdy zostały one sformułowane w sposób jednoznaczny. Zgodnie z zasadą transparentności i przy poszanowaniu zasady autonomii woli stron, należy uznać, że reguły ochrony interesów konsumenta powinny ustąpić wobec jednoznacznie określonego zamiaru stron, co do ukształtowania tych podstawowych elementów zobowiązania. Każdy podmiot zawierający umowę, także konsument, powinien mieć świadomość wiążącego charakteru takiej przedmiotowo istotnej klauzuli nawet, wtedy, gdy ta jest dla niego rażąco niekorzystna, jeżeli brak wątpliwości, co do skutku prawnego zamierzonego przez strony. W niniejszej sprawie, pożyczkodawca w sposób czytelny i zrozumiały zawarł w umowie nie tylko sam obowiązek uiszczenia tych należności, ale również wprost, na pierwszej stronie umowy wypunktował dane dotyczące pożyczki. Precyzyjnie określono wszelkie koszty pożyczki. W umowie pożyczki pozwana zobowiązała się do zapłaty na rzecz pożyczkodawcy kwoty 2.721,83 zł tytułem całkowitej zapłaty. Na kwotę zobowiązania składała się prócz kwoty udzielonej pożyczki w wysokości 1.500 zł również opłata przygotowawcza w wysokości 1.090 zł. Kwota zobowiązania miała zostać spłacona w 20 ratach w terminach wskazanych w harmonogramie spłat. Opłata przygotowawcza zgodnie z umową została rozdzielona proporcjonalnie do liczby rat pożyczki i uiszczana częściowo wraz z każdą ratą. Zaznaczono, iż opłata przygotowawcza obejmuje poniesione przez pożyczkodawcę koszty czynności związanych z przygotowaniem umowy pożyczki w tym m.in. koszty obsługi dostarczenia i podpisania umowy, bez konieczności wizyty w biurze, badanie zdolności kredytowej. Nie można wobec takiej treści umowy pożyczki twierdzić, że nie była ona uzgodniona indywidualnie z pozwaną, jako konsumentem. Dopuszczalność zastrzeżenia takich należności w umowie kredytu konsumenckiego wynika z przewidzianej w art. 3531 k.c. zasady swobody umów i nie można z góry wyłączyć prawa stron do zamieszczenia tego rodzaju postanowień. Istotne jest, aby opłata nie powodowała nadmiernego obciążenia konsumenta pozaodsetkowymi kosztami zawarcia umowy, niezajdującego uzasadnienia w wydatkach poniesionych w związku z przygotowaniem tej umowy i jej realizacji, które nie mogą być rekompensowane wyłącznie zastrzeżeniem odsetek za opóźnienie. W konsekwencji, Sąd powinien ustalić, czy opłata przygotowawcza nie została zastrzeżona w nadmiernej wysokości - z jednej strony nieproporcjonalnie do rozmiaru korzyści, jakie uzyskuje konsument z tytułu zawarcia umowy, a z drugiej, powodując niczym nieuzasadnione przysporzenie po stronie instytucji kredytowej. Oceny tej nie można dokonywać w oderwaniu od przepisów obowiązującej od dnia 11 marca 2016 r. zmiany w ustawie o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2018 r. poz. 993). Powołane przepisy w art. 36a wprowadziły limit wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu zarówno w odniesieniu do określonego okresu spłaty kredytu (ust. 1), jak i limit maksymalny dla całości umowy o kredyt konsumencki (ust.2). Maksymalna wysokość wspomnianych kosztów jest ustalana, stosownie do art. 36a ust. 1 cyt. ustawy, poprzez dodanie dwóch wartości: 25% całkowitej kwoty kredytu oraz 30% całkowitej kwoty kredytu obliczonej stosownie do długości okresu spłaty, przy czym wymieniona wartość 30% obowiązuje dla okresu jednego roku. W praktyce oznacza to, że pozaodsetkowe koszty kredytu nie mogą w skali roku przekroczyć 55% (25% + 30%), a w każdym wypadku 100% całkowitej kwoty kredytu. W razie ustalenia przez kredytodawcę, na podstawie umowy o kredyt konsumencki, kwoty pozaodsetkowych kosztów kredytu przekraczającej wartości maksymalne wskazane w tym przepisie konsument jest zobowiązany wyłącznie do zapłaty kwoty odpowiadającej rzeczonym wartościom maksymalnym (art. 36 a ust 1 ustawy).W przedmiotowej sprawie kwota pozaodsetkowych kosztów kredytu wynosiła 1.090 zł – opłata przygotowawcza. Sąd zbadał, czy postanowienia

umowne odpowiadają przepisowi art.36a ustawy o kredycie konsumenckim i kwoty pozaodsetkowych kosztów kredytu zaciągniętego przez pozwanych nie przekraczają maksymalnej wysokości wyliczonej według zawartego w tym przepisie wzoru. Z wyliczeń wykonanych przez Sąd wynika, iż na podstawie założeń umowy pożyczki, maksymalna wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu wynosi 1.126,50 zł. Wskazana w umowie opłata przygotowawcza w wysokości 1.090 zł jest natomiast mniejsza od wyliczonej maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu oraz od kwoty faktycznie udzielonej pożyczki. Tym samym Sąd uznał za wiążące postanowienia umowne w zakresie dotyczącym żądanej opłaty przygotowawczej

W konsekwencji powództwo podlegało uwzględnieniu. Mając powyższe na uwadze Sąd w pkt 1 zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.733,57 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c.

O kosztach Sąd orzekł zgodnie z art. 98 k.p.c. z którego wynika zasada odpowiedzialności za wynik procesu. Zgodnie z jej treścią strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W przedmiotowej sprawie na koszty procesu poniesione przez powoda złożyły się: opłata sądowa 30 zł, wynagrodzenie pełnomocnika 900 zł oraz opłata od pełnomocnictwa 17 zł